

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald w Poznaniu Piotra Kotlarskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2021 r.

sprawy **M. L.** oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 114a § 1 kk oraz **R. B.** oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt VIII K 421/20

1. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywiste omyłki pisarskie zaskarżonego wyroku w pkt I i II, w miejsce „art. 12 § 1 kk” przywołanego w kwalifikacji prawnej czynu wskazując „art. 12 § 2 kk.

2. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w pkt 1:

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. L. eliminuje określenie o działaniu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zastępując je wskazaniem, że oskarżony działał przy wykorzystaniu takiej samej sposobności,

- w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. L. wskazuje, że odpowiada on jak za przestępstwo kradzieży za popełnienie pięciu umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu z art. 119 § 1 kw, w tym dokonanie zaboru nie jednej wiertarko-wkrętarki (...) o wartości 998 zł lecz dwóch o wartości 499 zł każda o łącznej wartości 998 zł oraz dokonanie zaboru nie jednej wiertarko-wkrętarki A. o wartości 738 zł lecz dwóch o wartości 369 zł każda o łącznej wartości 738 zł,

- w opisie recydywy dodaje, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn po odbyciu kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 lutego 2017 r. o sygn. 1 Ns 1116 Js (...), która weszła w skład kary łącznej 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Krajowego w B. prawomocnym z dniem 17 czerwca 2017 r.,

- w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce art.12 § 1 kk przyjmuje art. 12 § 2 kk,

b) w pkt 2:

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu R. B. eliminuje określenie o działaniu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zastępując je wskazaniem, że oskarżony działał przy wykorzystaniu takiej samej sposobności,

- w opisie czynu przypisanego oskarżonemu R. B. wskazuje, że odpowiada on jak za przestępstwo kradzieży za popełnienie pięciu umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu z art. 119 § 1 kw, w tym dokonanie zaboru nie jednej

wiertarko-wkrętarki (...) o wartości 998 zł lecz dwóch o wartości 499 zł każda o łącznej wartości 998 zł oraz dokonanie zaboru nie jednej wiertarko-wkrętarki A. o wartości 738 zł lecz dwóch o wartości 369 zł każda o łącznej wartości 738 zł,

- w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce art. 12 § 1 kk przyjmuje art. 12 § 2 kk.

3. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

4. Zwalnia oskarżonych M. L. i R. B. od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa należnych od nich po połowie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza im opłat za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 599/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt VIII K 421/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonych w odniesieniu do każdego z podsądnych:</p> <p>Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk, art. 4 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk poprzez wadliwą, to jest wybiórczą i dowolną, a nie swobodną ocenę</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz nierozwiązanie wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy, co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie i co znalazło odzwierciedlenie w uznaniu oskarżonych winnymi popełnienia przypisanych im czynów, a w konsekwencji w wymiarze orzeczonej kary pozbawienia wolności.</p>	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W pierwszej kolejności należało podać, że przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała w wystarczającym stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wyraźnie wymienił wszystkie dowody, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie, a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z aktami sprawy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym by w jakikolwiek sposób zakwestionować słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego. Nie jest bez znaczenia, że apelujący podważając trafność oceny zgromadzonego materiału dowodowego nie powołał żadnych konkretnych zasad rozumowania, wskazań wiedzy</p>		

czy doświadczenia życiowego, które miałyby zostać naruszone przez Sąd Rejonowy. Zmieniennym jest, iż podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, Legalis nr 1922670). Nadto niezbędne jest podkreślenie, iż przy wykazaniu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk), nie wystarczy tylko odwołać się do afirmacji korzystnych dla oskarżonego okoliczności, przemilczając jednocześnie okoliczności niekorzystne. Ocena dowodów nie może być bowiem selektywna, ale musi mieć charakter wszechstronny. Naruszenie art. 7 kpk wymaga wykazania wad w ocenie konkretnego dowodu dokonanych przez sąd orzekający. Taki zarzut musi być ściśle określony, a zatem sprecyzowany, w szczególności w odniesieniu do dowodu, który zdaniem skarżącego został poddany ocenie dowolnej, a nie swobodnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKa 487/18, Legalis nr 2438327).

Zarzut skonstruowany przez obrońcę M. L. i R. B. nie spełnił opisanych wyżej wymagań sprowadzał się do odgórnego zanegowania dowodów niekorzystnych dla podsądnych i opierał się na zupełnie nieprzekonującym założeniu, że

skoro oskarżeni nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów to nie można im przypisać odpowiedzialności karnej. Tymczasem wyjaśnienia sprawcy, jak każdy inny dowód w postępowaniu, podlegają swobodnej ocenie i zaprzeczanie przez oskarżonego pewnym okolicznościom może być poczytywane za przyjętą przez niego linię obrony (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt III KK 262/19, Legalis nr 2396859). Sąd Rejonowy w odpowiedni sposób zestawiał oświadczenia procesowe oskarżonych z okolicznościami wynikającymi z pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, po czym dokonał trafnej oceny wszystkich tych dowodów, co w całości zaaprobował organ odwoławczy. Błędne było stwierdzenie obrońcy zawarte w apelacji wniesionej w imieniu R. B., zgodnie z którym przymiot wiarygodności niezależnie od wszystkiego powinno się przypisywać pierwszym wyjaśnieniom składanym w sprawie, gdyż przemawiają za tym zasady doświadczenia życiowego. Jest to autorska koncepcja obrońcy nie znajdująca poparcia w doktrynie i judykaturze. Jeżeli w danej sprawie sprawca był przesłuchiwany kilkakrotnie w trakcie postępowania przygotowawczego, a następnie sądowego to z założenia wszystkie te wyjaśnienia mają taką samą wartość i podlegają tożsamej ocenie zgodnej z dyrektywami wyrażonymi w art. 7 kpk. Jeśli więc, częściowe przyznanie się przez oskarżonego w toku drugiego lub kolejnego przesłuchania znajdzie potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym to nie ma podstaw by za wiarygodne

uznać pierwsze wyjaśnienia takiej osoby, w której jeszcze zaprzeczał by dopuścić się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Taka właśnie sytuacja miała miejsce w badanej sprawie. R. B. w trakcie drugiego przesłuchania przyznał się do kradzieży jednej wkrętarki o wartości 499 zł, choć wcześniej na przesłuchaniu zaprzeczał by dopuścić się któregokolwiek z zachowań objętych aktem oskarżenia. Sąd I instancji trafnie ocenił to częściowe przyznanie się do winy za wiarygodne, jednocześnie odrzucając w tej części oświadczenie R. B. zaprezentowane w trakcie pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, które nie znalazło następnie potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym.

Apelujący podkreślał w środku odwoławczym, że brak było w tej sprawie świadków, którzy widzieliby moment dokonywania poszczególnych kradzieży przez M. L. oraz R. B. działających wspólnie i w porozumieniu. Tymczasem nie była to żadna przeszkoda dla przypisania oskarżonym sprawstwa i winy w zakresie wszystkich pięciu zachowań objętych aktem oskarżenia. Należy w tym miejscu przypomnieć, że w procedurze karnej funkcjonuje proces poszlakowy, który rządzi się swoimi specyficznymi regułami; pozwala przypisać sprawcy odpowiedzialność karną nawet w przypadku gdy brak jest naocznych świadków popełnienia przestępstwa. Warto podkreślić w tym miejscu, odwołując się do wypracowanych przez orzecznictwo i naukę procesu karnego standardów dowodzenia w sprawie poszlakowej, że dokonuje się ono na dwóch poziomach. Pierwszy

wymaga udowodnienia wszystkich kojarzonych ze sobą faktów, drugi zaś wykazania, że ustalone poszlaki tworzą nierozzerwalny łańcuch prowadzący do nieodpartego wniosku o sprawstwie oskarżonego pomimo braku na to dowodów bezpośrednich. W procesie poszlakowym ustalenie faktu głównego jest możliwe wtedy, gdy całokształt materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów obocznych, poszlak nie jest możliwa. Natomiast poszlaki należy uznać za niewystarczające do ustalenia faktu głównego, gdy nie wyłączają one wszelkich rozsądnych wątpliwości w tym względzie, czyli inaczej, gdy możliwa jest także inna, od zarzucanej oskarżonemu, wersja wydarzeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt III KK 244/18, Legalis nr 1829398; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt SNO 62/15, Legalis nr 1360084).

Zdaniem Sądu Okręgowego w badanej sprawie zostały spełnione omówione wyżej warunki dowodzenia poszlakowego odnośnie czterech bezprawnych zachowań oskarżonych jakie miały miejsce w dniu 19 czerwca 2019 r. w dwóch marketach (...). We wszystkich czterech przypadkach zarówno M. L., jak i M. B. byli widziani przez pracowników sklepu oraz zarejestrowani na nagraniach z monitoringu w czasie kiedy na terenie sklepu doszło do kradzieży wiertarko-wkrętarek. Analiza nagrań z monitoringu prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu w wykonaniu wcześniej ustalonego planu działania, zakładającego, że M. L. pobiera każdorazowo

urządzenie z regału i przenosi je do działu nieobjętego monitoringiem, gdzie pozostawia elektronarzędzie i wychodzi ze sklepu bez towaru. W międzyczasie do sklepu wchodzi R. B., udaje się w miejsce pozostawienia rzeczy przez M. L., pakuje ją do swojego pustego plecaka, a następnie wychodzi z plecakiem poza teren sklepu bez płacenia za towar. Podsądni działali według tego samego schematu w każdej z sytuacji objętych aktem oskarżenia, także w dniu 25 czerwca 2019 r., kiedy to R. B. został ujęty przez pracowników ochrony na miejscu zdarzenia i ujawniono wtedy w jego plecaku jedną wiertarko-wkrętarke o wartości 499 zł (vide: zeznanie świadka P. K. (2)), a po kilku minutach doszło do zatrzymania M. L. przebywającego na parkingu przy sklepie (...). Odnosząc się do materiałów dowodowych Sąd II instancji zwraca uwagę na bardzo dobrze widoczną na nagraniach z monitoringu okoliczność, a mianowicie to, że za każdym razem kiedy R. B. wchodził do sklepu jego plecak był płaski, a kiedy opuszczał sklep plecak był wypchany i widoczna była w środku prostokątna, duża rzecz przypominająca pudełko od wiertarko-wkrętarce. Ten ciąg poszlak i okoliczności wynikających wprost z dowodów zgromadzonych w tej sprawie prowadzi do jednoznacznego, niewątpliwego wniosku, że M. L. i R. B. oprócz ostatniego z objętych aktem oskarżenia czynów do jakiego doszło w dniu 25 czerwca 2019 r. gdy zostali zatrzymani zaraz po kradzieży, w dniu 19 czerwca 2019 r. dopuścili się jeszcze czterech innych zachowań popełnionych w tożsamy sposób w dwóch marketach (...). Dowody zebrane na sprawstwo oskarżonych

łączyły się w logiczną całość i dlatego mimo braku naocznych świadków poszczególnych kradzieży możliwe było przypisanie podsądnym odpowiedzialności za popełnienie wszystkich pięciu czynów. Sąd odwoławczy już w tym miejscu zaś z powołaniem na art. 12 § 2 kk sygnalizuje, że były to każdorazowo umyślne wykroczenia przeciwko mieniu z art. 119 § 1 kw, składające się łącznie z uwagi na wartość skradzionego mienia na jedno przestępstwo.

Dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy ujawnił zaś uchybienia Sądu Rejonowego przy ustalaniu stanu faktycznego badanej sprawy. Sąd meriti błędnie przyjął na podstawie prawidłowo ocenionych dowodów, że w dniu 19 czerwca 2019 r. w sklepie (...) w S. oskarżeni dokonali kradzieży jednej wiertarko-wkrętarki A. o wartości 738 zł, kiedy z dokumentu (oferta cenowa k. 104) i wiarygodnych zeznań J. K. wynika, że tego dnia skradzione zostały dwie wiertarko-wkrętarki firmy (...) o wartości jednostkowej 369 zł, co składało się na łączną wartość szkody w kwocie 738 zł. Z kolei jeżeli chodzi o zdarzenie z tego samego dnia z marketu (...) zlokalizowanego w P. przy ul. (...) to w uzasadnieniu orzeczenie Sąd Rejonowy przyjął prawidłowe i zgodne z zeznaniami M. G. ustalenia, że podsądni dokonali tego dnia dwóch odrębnych kradzieży i przedmiotem każdego z tych czynów była wiertarko-wkrętarka (...) o wartości jednostkowej 499 zł, co dawało łącznie wartość szkody w kwocie 998 zł. Niemniej jednak te trafne ustalenia faktycznie nie znalazły odzwierciedlenia w treści wydanego wyroku, w którym uznano oskarżonych za

winnych m.in. dokonania zaboru w celu przewłaszczenia wiertarko-wkrętarki (...) o wartości 998 zł. Wspomniane uchybienia były istotne i wymagały ingerencji ze strony Sądu odwoławczego w opis przypisanego oskarżonym czynu ciągłego i dostosowania go do okoliczności faktycznych wynikających z ocenionych jako wiarygodne dowodów. Od razu zastrzec należy, że dokonanie takich modyfikacji było możliwe mimo wniesienia apelacji wyłącznie na korzyść podsądnych i nie stanowiło ono naruszenia zakazu reformatonis in peius, o którym mowa w art. 434 kpk gdyż wspomniane zmiany odbywały się w ramach zdarzeń historycznych objętych skargą oskarżyciela publicznego i nie były niekorzystne dla M. L. i R. B.. Należało stwierdzić równocześnie, że opis czynu przyjęty przez Sąd Rejonowy uniemożliwiał wręcz zastosowanie regulacji przewidzianej w art. 12 § 2 kk, choć zostały spełnione wszystkie przesłanki wymienione w tym przepisie. Warto dodać, że właśnie kwalifikację prawną z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk przyjął w akcie oskarżenia prokurator, choć też nie uniknął błędów w opisie czynu, które niestety powielił Sąd meriti. Zgodnie z art. 12 § 2 kk odpowiada jak za jeden czyn zabroniony wyczerpujący znamiona przestępstwa ten, kto w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu tej samej albo takiej samej sposobności lub w podobny sposób popełnia dwa lub więcej umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu, jeżeli łączna wartość mienia uzasadnia odpowiedzialność za przestępstwo. Dla zastosowania tego rozwiązania niezbędne jest ustalenie, że każde z jednostkowych zachowań sprawy

stanowiło umyślne wykroczenie przeciwko mieniu, a łączna wartość mienia uzasadnia odpowiedzialność za przestępstwo. W związku z tym gdy wartość mienia w przypadku choćby jednego z tych zachowań przekroczy kwotę 500 zł przepis art. 12 § 2 kk nie znajdowałby zastosowania. W kontrolowanej sprawie jednak z wiarygodnych dowodów wynikało jednoznacznie, że oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu dopuścili się popełnienia pięciu umyślnych wykroczeń zaboru mienia o wartości do 500 zł każde (a nie trzech czynów jak błędnie podano w wyroku). Omówione ustalenia faktyczne wymagały zatem odpowiedniej zmiany przez Sąd II instancji, co w konsekwencji przyniosło też zmiany w kwalifikacji prawnej czynów każdego z podsądnych, poprzez zastąpienie art. 12 § 1 kk przepisem art. 12 § 2 kk. Dopiero te wszystkie modyfikacje łącznie odzwierciedlają w sposób prawidłowy rzeczywisty przebieg ocenianych zdarzeń i ich ocenę prawną.

Czyniąc rozważania w zakresie instytucji czynu ciągłego trzeba też pamiętać, że warunkiem pozwalającym na uznanie różnych zachowań za spełniające kryteria czynu ciągłego w rozumieniu art. 12 § 1 kk jest tożsamość zamiaru, który sprawca wykonuje, a nie tylko podobieństwo czynów, czy wykorzystanie takiej samej sposobności. Chodzi więc o ten sam zamiar, a nie o taki sam zamiar popełnienia przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKa 84/18, Legalis nr 1883398). Kontrola instancyjna wykazała, że nie zostały wypełnione wszystkie konieczne przesłanki statuujące czyn ciągły z art. 12

§ 1 kk. Jednocześnie, okoliczności faktyczne tej sprawy i przyjęcie instytucji czynu składającego się z samych wykroczeń wymagały posłużenia się określeniem ustawowym, że oskarżeni działali przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, o którym mowa w art. 12 § 2 kk, a nie ze z góry powziętym zamiarem. Nie ulega wątpliwości, że oskarżeni korzystali z tego, iż nie cały teren marketu był objęty monitoringiem oraz z zastosowanej metody pozwalającej na wyniesienie towaru poza linię kas bez załączenia systemu alarmowego. Przypisane oskarżonym wykroczenia przeciwko mieniu zostały podjęte w krótkich odstępach czasu (w ciągu tygodnia) i przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, a nadto łączna wartość skradzionego mienia uzasadniała odpowiedzialność za przestępstwo, tym samym dając podstawy do zastosowania przepisu art. 12 § 2 kk w kwalifikacji prawnej w zw. z art. 278 § 1 kk.

Na koniec Sąd Okręgowy przedstawi swoje stanowisko, co do współmierności kar pozbawienia wolności orzeczonych przez Sąd I instancji względem M. L. oraz R. B., gdyż apelujący podważał również ten aspekt wydanego orzeczenia. Zdaniem organu odwoławczego zarówno kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk orzeczona względem R. B., jak i kara 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kkw zw. z art. 114a § 1 kk wymierzona M. L. były odpowiednie i w pełni dostosowane do wszystkich występujących w sprawie okoliczności rzutujących na wymiar kary. Sąd Rejonowy dostrzegł i wyważył zarówno

okoliczności obciążające jak i łagodzące. Prawdopodobnie także ocenił stopień winy każdego z oskarżonych oraz poziom społecznej szkodliwości tego typu zachowań. Wobec tego kary w wymiarze odpowiednio 6 oraz 8 miesięcy pozbawienia wolności nie mogły być ocenione jako niewspółmierne względem zachowań jakich dopuścili się R. B. i M. L. na szkodę (...) Sp. z o.o. Przeciwnie wskazania obrońcy oskarżonych były zupełnie nietrafione. Sąd odwoławczy w pełni aprobuje wszystkie wyczerpujące rozważania w kwestii wymiaru kary poczynione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd niższej instancji. Z kolei argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie podważyła skutecznie żadnego z tych aspektów orzeczenia o karze. Obrońca przedstawił jedynie gołosłowne stanowisko, że wystarczającym dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonych byłoby orzeczenie kar jednostkowych w łagodniejszym wymiarze (brak po stronie apelującego sprecyzowania jaka jego zdaniem kara byłaby sprawiedliwa względem podsądnych). Tymczasem kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd Rejonowy uwzględnia wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary wymienione w art. 53 § 1 i 2 kk. Rację miał również Sąd I instancji podając, że jedynie kary w takim wymiarze będą w stanie zrealizować wszystkie stawiane jej cele, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim prewencji indywidualnej. Oceniając wymiar kary nie można abstrahować od ustawowych granic wymiaru kary za przestępstwo z art. 278 § 1 kk określonych jako kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. W tych granicach zarówno kara 6 miesięcy, jak i 8 miesięcy pozbawienia wolności

nie razi surowością za tego typu kradzieże sklepowe, uciążliwe ze względu też na ich powtarzalność. Istotne jest także, że zarówno M. L. jak i R. B. są osobami wielokrotnie karanymi, w tym za umyślne przestępstwa przeciwko mieniu, osądzone czyny popełniali wspólnie i w porozumieniu i było to działanie przemyślane i zaplanowane. Ich postawa po popełnieniu czynów karalnych nie stwarzała zaś podstaw by łagodniej potraktować ich zachowania skoro nie przejawili ono skruchy i nie uczynili ze swej strony nic aby naprawić wyrządzone w cudzym mieniu szkody. Sąd I instancji różnicując wymiar kary wobec podsądnych uwzględnił dodatkowo, że M. L. działał w warunkach recydywy specjalnej podstawowej. Wszystkie te okoliczności w połączeniu z dość znaczącym stopniem społecznej szkodliwości czynu oraz winy każdego z oskarżonych przemawiały za orzeczeniem odpowiednio dolegliwej kary. Sąd Okręgowy uznał za stosowne wyjaśnienie, że do uznania zasadności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego sądowi meriti konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia ustalonych okoliczności (tak podmiotowych, jak i przedmiotowych), czy też w zakresie nakazu ich kompletnego uwzględnienia – mających, stosownie do brzmienia art. 53 kk, znaczenie dla wymiaru kary. Samo przeciwstawienie rozstrzygnięciu orzekającego sądu dotyczącego kary wyłącznie odmiennej (krytycznej) oceny tegoż zasadności (co do rodzaju orzeczonej kary, czy jej wymiaru), opartej na subiektywnym przekonaniu – bez

odniesienia jej do konkretnych okoliczności niedocenionych, bądź przecenionych, przy wymiarze kary, nie czyni tego rodzaju zarzutu trafnym. Rodzaj i rozmiar środków represji karnej należy do sfery swobodnego uznania sądu, będąc jego oczywistą prerogatywą. Skarżący może formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary zakwestionować ten wybór lub wysokość sankcji karnej, niemniej jednak będzie to procesowo skuteczne o tyle, o ile zdoła wykazać sądowi meriti konkretne uchybienia w tych działaniach, które tę karę ukształtowały (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt III KK 28/18, Legalis nr 1896670). Przytoczone orzeczenie prowadzi do wniosku, że zarzut niewspółmierności kar orzeczonych wobec każdego z podsądnych nie mógł okazać się skuteczny, skoro właściwie sprowadzał się on do przedstawienia subiektywnego stanowiska obrońcy, że kary w kształcie orzeczonym przez Sąd Rejonowy są nadmiernie surowe, bez wskazania konkretnych uchybień w zakresie wartościowania poszczególnych okoliczności kształtujących wymiary tych kar.

Sąd Rejonowy słusznie też nie widział podstaw by zastosować wobec oskarżonych środki oddziaływania o charakterze probacyjnym. Zgodnie z art. 69 § 1 kk zastosowanie tej instytucji jest możliwe jedynie w sytuacji kiedy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Obaj oskarżeni w czasie popełnienia osądzanych czynów byli skazani na karę pozbawienia wolności, co już stanowiło przeszkodę dla zastosowania wobec

<p>nich warunkowego zawieszenia wykonania kary. Apelujący nie negował zresztą trafności stanowiska Sądu I instancji w odniesieniu do braku podstaw dla zastosowania środka probacyjnego, o którym mowa w art. 69 § 1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od przypisanych zaskarżonym wyrokiem czynów, ewentualnie w przypadku uznania, iż swoim zachowaniem wypełnili znamiona przypisanych zaskarżonym wyrokiem czynów rozważenie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonym kary w łagodniejszym wymiarze.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionych zarzutów. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była zasadniczo słuszna i prawidłowa. Organ meriti dopuścił się pewnych uchybień w trakcie ustalania stanu faktycznego, jednakże nieprawidłowości te nie mogły doprowadzić do wydania przez organ odwoławczy orzeczenia uniewinniającego, a jedynie do dokonania modyfikacji zaskarżonego orzeczenia mających na celu dostosowanie treści wyroku do ustaleń faktycznych wynikających wprost z wiarygodnych dowodów. Sąd II instancji nie zgodził się również z apelującym by doszło w</p>		

badanej sprawie do orzeczenia
wobec podsądnych kar rażących
surowością.

4. **OKOLICZNOŚCI** **PODLEGAJĄCE**
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

Oskarżeni dopuścili się popełnienia pięciu umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu z art. 119 § 1 kw, w których skradzione zostało mienie o łącznej wartości 2 235 zł, uzasadniającej odpowiedzialność za przestępstwo.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Sąd Rejonowy, mimo że prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy wyprowadził błędne wnioski odnośnie ilości kradzieży jakich dopuścili się oskarżeni oraz wartości skradzionego każdorazowo mienia. Treść zaskarżonego wyroku sugeruje, że M. L. i R. B. dopuścili się trzech kradzieży: po pierwsze wkrętarko-wiertarki (...) o wartości 998 zł, po drugie wiertarko-wkrętarki M. o wartości 499 zł oraz po trzecie wiertarko-wkrętarki A. wartości 738 zł. Tymczasem podsądni dokonani pięciu odrębnych kradzieży, których przedmiotem każdorazowo były rzeczy o wartości nie przekraczającej 500 zł, co oznacza, że każde z tych zachowań stanowiło umyślne wykroczenie przeciwko mieniu z art. 119 § 1 kw. Akurat w odniesieniu do zaboru dwóch wkrętarko-wiertarek firmy (...) o wartości 499 zł każda Sąd Rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia prawidłowo ustalił, że były to dwa odrębne zachowania, jednak ustalenia te nie zostały odzwierciedlone w treści zaskarżonego wyroku. Wspomniane uchybienia zostały z urzędu dostrzeżone przez organ odwoławczy i wymagały ingerencji aby ukazać w wyroku ustalenia faktyczne wynikające wprost z wiarygodnego materiału dowodowego. Dokonanie takich zmian było możliwe mimo wniesienia wyłącznie apelacji na korzyść oskarżonych gdyż nie spowodowało dla podsądnych żadnych niekorzystnych konsekwencji prawnokarnych.

5. **ROZSTRZYGNIĘCIE** **SĄDU**
ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Poza zmianami opisanymi poniżej w pkt 5.2., wyrok Sądu I instancji w pozostałej części został utrzymany w mocy. Przede wszystkim zatem wyrok Sądu Rejonowego pozostał bez zmian w zakresie uznania sprawstwa i winy obu oskarżonych co do przypisanych im pięciu kradzieży elektronarzędzi z dwóch marketów (...), łącznie o tej samej wartości co ustalił Sąd I instancji. Bez zmian pozostał również wymiar kary dla każdego z oskarżonych z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie, orzeczenie o środku kompensacyjnym oraz o kosztach postępowania.</p>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonych, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrok Sądu I instancji został zmieniony w pkt 1 w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - z opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. L. wyeliminowano określenie o działaniu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zastępując je wskazaniem, że oskarżony działał przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, - w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. L. wskazano, że odpowiada on jak za przestępstwo kradzieży za popełnienie pięciu umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu z art. 119 § 1 kk, w tym dokonanie zaboru nie jednej wiertarko-wkrętarki (...) o wartości 998 zł lecz dwóch o wartości 499 zł każda o łącznej wartości 998 zł oraz dokonanie zaboru nie jednej 	

wiertarko-wkrętarki A. o wartości 738 zł lecz dwóch o wartości 369 zł każda o łącznej wartości 738 zł,

- w opisie recydywy dodano, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn po odbyciu kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 lutego 2017 r. o sygn. 1 Ns 1116 Js (...), która weszła w skład kary łącznej 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Krajowego w B. prawomocnym z dniem 17 czerwca 2017 r.,

- w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce art. 12 § 1 kk przyjęto art. 12 § 2 kk.

Zwięźle o powodach zmiany

- Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych przyjął, że M. L. przy każdym z zachowań objętych aktem oskarżenia działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co jest jednym z elementów konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 § 1 kk. Okoliczności faktyczne badanej sprawy wymagały zaś dostosowania sposobu działania sprawcy do przyjętej konstrukcji z art. 12 § 2 kk. Stąd zmiana zaskarżonego orzeczenia przez organ odwoławczy i zastąpienie w opisie czynu określenia o działaniu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wskazaniem, że oskarżony działał przy wykorzystaniu takiej samej sposobności.

- Opisany w pkt 3.1., brak korelacji pomiędzy okolicznościami wynikającymi z wiarygodnych dowodów a ustaleniem ilości pojedynczych zachowań oskarżonego, jakich dopuścił się w ramach zdarzenia historycznego objętego aktem oskarżenia oraz wartości każdorazowo skradzionego mienia wymagał ingerencji ze strony organu odwoławczego. Zaskarżony wyrok zawierał nieprawidłowy zapis, że M. L. dopuścił się trzech kradzieży (jednej jako wykroczenie z art. 119 §1 kk, a dwóch stanowiących przestępstwo z art. 278 § 1 kk), kiedy w rzeczywistości dopuścił się on popełnienia pięciu umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu. Każdy ze skradzionych towarów był wynoszony z terenu sklepów (...) pojedynczo i nawet gdy sprawcy działali jednego dnia w tym samym sklepie to poza linią kas znajdowała się jedna rzecz, po czym wracano po drugie urządzenie i w ten sam sposób dokonywano jego zaboru w celu przywłaszczenia. Mając powyższe na względzie Sąd odwoławczy w opisie czynu przypisanego

oskarżonemu M. L. wskazał, że odpowiada on jak za przestępstwo kradzieży za popełnienie pięciu umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu z art. 119 §1 kw, w tym dokonanie zaboru nie jednej wiertarko-wkrętarki (...) o wartości 998 zł lecz dwóch o wartości 499 zł każda o łącznej wartości 998 zł oraz dokonanie zaboru nie jednej wiertarko-wkrętarki A. o wartości 738 zł lecz dwóch o wartości 369 zł każda o łącznej wartości 738 zł.

- Sąd I instancji nie zarejestrował, że kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w stosunku do M. L. wyrokiem Sadu Rejonowego w B. z dnia 7 lutego 2017 r. o sygn. 1 Ns 1116 Js (...) stanowiąca podstawę przyjęcia warunków recydywy z art. 64 § 1 kk, weszła w skład kary łącznej 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Krajowego w B. prawomocnym z dniem 17 czerwca 2017 r. Wskazuje na to dokumentacja nadesłana do akt sprawy przez Prokuraturę w B. (k. 163-167). Okoliczność ta wymagała odpowiedniej modyfikacji zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej opisu recydywy, która to zmiana została dokonana przez Sąd Okręgowy w pkt 2 lit. b) tiret trzecie swego orzeczenia.

- Dokonane zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie opisu czynu przypisanego M. L. spowodowały konieczność modyfikacji przyjętej kwalifikacji prawnej, gdzie w miejsce art. 12 § 1 kk wskazano art. 12 § 2 kk [pkt 2 lit. b) tiret czwarte wyroku Sądu Okręgowego].

2.

Przedmiot i zakres zmiany

Wyrok Sądu I instancji został zmieniony w pkt 2 w ten sposób, że:

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu R. B. wyeliminowano określenie o działaniu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zastępując je wskazaniem, że oskarżony działał przy wykorzystaniu takiej samej sposobności,

- w opisie czynu przypisanego oskarżonemu R. B. wskazano, że odpowiada on jak za przestępstwo kradzieży za popełnienie pięciu umyślnych wykroczeń przeciwko mieniu z art. 119 § 1 kk, w tym dokonanie zaboru nie jednej wiertarko-wkrętarki (...) o wartości 998 zł lecz dwóch o wartości 499 zł każda o łącznej wartości 998 zł oraz dokonanie zaboru nie jednej

<p>wiertarko-wkrętarki A. o wartości 738 zł lecz dwóch o wartości 369 zł każda o łącznej wartości 738 zł,</p> <p>- w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce art. 12 § 1 kk przyjęto art. 12 § 2 kk.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Powody dokonania wymienionych wyżej zmian w zaskarżonym wyroku są tożsame jak podano powyżej w przypadku modyfikacji dotyczących osoby oskarżonego M. L. (wyjątek stanowi zmiana co do opisu warunków recydywy, która dotyczyła wyłącznie oskarżonego M. L.. Dlatego też z tego miejsca Sąd odwoławczy odsyła do poprzedniego punktu tego uzasadnienia.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1.	<p>Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk Sąd Okręgowy sprostował oczywiste omyłki pisarskie zaskarżonego wyroku w pkt I i II, w miejsce „art. 12 § 1 kk” przywołanego w kwalifikacji prawnej czynu wskazując „art. 12 § 2 kk”.</p> <p>Sąd Okręgowy dostrzegł z urzędu, że Sąd Rejonowy redagując zaskarżone orzeczenie w sposób nieprawidłowy odwzorował kwalifikację prawną czynów zarzuconych oskarżonym albowiem w pkt I i II zamiast przepisu „art. 12 § 2 kk” podanego przez prokuratora w akcie oskarżenia wskazał przepis art. „12 § 1 kk”. Dostrzeżona omyłka pisarska wymagała sprostowania, którego dokonał organ odwoławczy w pkt 1 swojego wyroku.</p>
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
5.	Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił obu oskarżonych z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył im opłat za II instancję. Oskarżeni nie posiadają żadnego majątku, aktualnie obaj są pozbawieni wolności odbywając poprzednio orzeczone kary. Ponadto, R. B. ma na utrzymaniu jedno dziecko, a obaj mają przed sobą perspektywę odbycia kary pozbawienia wolności z niniejszej sprawy. W związku z tą trudną sytuacją materialną M. L. i R. B. Sąd Okręgowy postanowił zwolnić ich od kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne, uznając że przekraczałoby to ich możliwości finansowe.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak